

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci navrhovateľa: **O.**, nar. X. štátny príslušník Ukrajiny, naposledy bytom v zahraničí: Č., t.č. PT R., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU- 2021/PO-Ž/2007 zo dňa 3. decembra 2007, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 6/2008- 23 zo dňa 2. apríla 2008 takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 6/2008- 23 zo dňa 2. apríla 2008 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU- 2021/PO-Ž/2007 zo dňa 3. decembra 2007, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13c ods. 1 a § 20 ods.1 zákona č. 480/2002 Z.z o azyle a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl, § 20

ods. 4 mu neposkytol doplnkovú ochranu a rozhodol, že v jeho prípade neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom do 31.12.2007, ďalej len zákon o pobyte cudzincov) na Ukrajinu. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu, doplnkovej ochrany a pre rozhodnutie o prekážkach vyhostenia do krajiny pôvodu podľa osobitného zákona. Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav vecí. Stotožnil sa s názorom odporcu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal opodstatnenosť ani existenciu obáv a ani prenasledovanie z dôvodu prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine.

K otázke neudelenia azylu uviedol, že obavy navrhovateľa z pomsty otca na Slovensku zavraždeného priateľa navrhovateľa, ktorý smrť svojho syna spája s osobou navrhovateľa, i keď nie je možné vylúčiť strach navrhovateľa z návratu na Ukrajinu, nie je možné považovať takýto dôvod za relevantný pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. Na viac krajský súd poukázal na to, že navrhovateľ nevyhľadal ochranu u príslušných štátnych orgánov krajiny svojho pôvodu. Preto ak odporca konštatoval, že navrhovateľ nespĺnil zákonom predpokladané podmienky pre udelenie azylu, rozhodol v súlade so zákonom.

Za vecne správne považoval krajský súd aj rozhodnutie odporcu o neudelení doplnkovej ochrany, pretože okolnosti uvádzané navrhovateľom počas konania nemožno hodnotiť ako vážne dôvody pre domnienku, že by navrhovateľovi v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu hrozilo vážne bezprávie charakterizované zákonom o azyle (§ 2 písm. f/ zákona o azyle).

Krajský súd sa napokon stotožnil aj so závermi a zisteniami odporcu o tom, že v prípade navrhovateľa neboli zistené skutočnosti brániace jeho návratu do krajiny pôvodu z dôvodov ustanovených v § 58 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom uviedol, že rozsudok krajského súdu považuje za predčasne vydaný, keďže mu nebola zabezpečená možnosť riadne sa obhajovať, nakoľko sa pojednávalo bez tlmočníka a obsahu pojednávanej veci nerozumel. Navrhovateľ uviedol, že neovláda slovenský jazyk, preto nemohol súdu uviesť dôvody a dôkazy, na základe ktorých sa nemôže vrátiť na Ukrajinu.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť v celom rozsahu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V doplnku k odvolaniu, ktorý navrhovateľ doručil krajskému súdu dňa 20.10.2008, navrhovateľ uviedol že má obavy z prenasledovania zo strany mafie a domnieva sa, že tieto obavy sú vzhľadom na situáciu na Ukrajine opodstatnené. Poukázal na to, štát nie je schopný poskytnúť účinnú pomoc a ochranu osobám, ktoré sa v takejto situácii ocitli. Krajskému súdu vyčítal, že sa nezaoberal otázkou, či sa v danom prípade nejedná o prenasledovanie z dôvodu príslušnosti k určitej sociálnej skupine. Rovnako vyčítal krajskému súdu, že sa nezoberal možnosťou udelenia doplnkovej ochrany z dôvodu jeho obáv z prenasledovania mafiou.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Zopakoval argumenty pre ktoré rozhodol negatívne o žiadosti o udelenie azylu, doplnkovej ochrany ako aj ohľadne výroku o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona. Zdôraznil, že navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiaden konkrétne skutočnosti a nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by mali vplyv na správnosť napadnutého rozsudku. Poukázal na to, že navrhovateľ už niekoľko rokov žije na území SR, kde si vytvoril určité osobné zázemie, čo nasvedčuje tomu, že jeho snaha o získanie azylu je motivovaná len ekonomickými dôvodmi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18.11. 2008 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 8 písm. a/ zákona o azyle a (v znení účinnom do 31.12.2007) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných **alebo** náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/).

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi

poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlíži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d), vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu. 9a)

Podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom,

že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelenie azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu, (správy o dodržiavaní ľudských práv na Ukrajine vydané Úradom pre demokraciu, ľudské práva a prácu MZV USA za roky 2004,2005,2006 a informácie z internetovej stránky BusinessInfo cz.) z ktorých stručne popísal spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na posúdenie žiadosti navrhovateľa v súvislosti s dôvodom, pre ktorý žiadal udeliť azyl a na možné riziká návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Z obsahu administratívneho spisu (z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 18.9.2007) vyplynulo, že navrhovateľ ako dôvod žiadosti uviedol, že po návrate na Ukrajinu, začiatkom roka 2003 začal mať problémy s otcom zavraždeného A. L., s ktorým pracoval na stavbe na Slovensku a ktorý bol neskôr zavraždený v rodinnom dome v Bratislave. Z vraždy bol obžalovaný, (neskôr právoplatne oslobodený súdmi SR). Otec zavraždeného prostredníctvom neznámych mužov žiadal od neho za vraždu syna peniaze, v rodnom meste bol dopichaný nožom, asi dva týždne bol hospitalizovaný. Peniaze nemal a tak v roku 2003 odišiel na Slovensko s cieľom zarobiť si peniaze. Potom sa vrátil na Ukrajinu, žil u matkinej sestry. Jeho otec si požičal 5000 USD a dal mu ich pre otca zavraždeného. Peniaze dal neznámemu mužovi, ktorý mu povedal, že ak nechce zomrieť, bude musieť platiť pravidelne 5000 USD.

Druhú splátku nezaplatil, vyhýbal sa týmto ľudom, býval u matkinej sestry asi jeden rok. V januári 2004 opustil Ukrajinu, pricestoval na Slovensko, žil u priateľky v Bratislave. V roku 2005 bol zadržaný cudzineckou políciou a administratívne vyhostený. Proti rozhodnutiu o vyhostení sa odvolal, ale nevie ako to dopadlo, bál sa, že ho zadrží polícia, tak býval u priateľky a pracoval nelegálne na stavbách v Bratislave. Takto žil až do 2.2.2007, kedy bol zadržaný políciou a kedy požiadal o azyl. Ďalším dôvodom pre ktorý žiadal o udelenie azylu, bolo to, že neznámi muži pálkami rozbili jeho otcovi okná na jeho aute a pýtali sa, kde sa zdržiava. Bolo to v lete 2003. Od zaplataenia prvej splátky ho títo muži hľadali viac krát na adrese jeho bydliska. Na Slovensku má priateľku a dieťa, chcel by si založiť rodinu. Má zdravotné problémy, psychické poruchy, ktoré nadobudol počas zaistenia v Justičnom paláci, nevie sa zaradiť do života, lebo na Ukrajine má problémy. Problémy má aj na Slovensku, nemôže legálne pracovať ani podnikáť.

Podľa odporcu pre posúdenie uvedeného dôvodu však bolo rozhodujúce, posúdenie dôveryhodnosti žiadateľa o azyl, keď nebolo možné opomenúť, že navrhovateľ podal žiadosť o azyl pod inou identitou a ako dôvod žiadosti uviedol, že chce žiť na Slovensku so svojim synom. Pri prvom pohovore uviedol, že na Slovensku žije s priateľkou A. V. a je otcom syna A. V., nar. X., pričom pri doplňujúcom pohovore uviedol, že sa nejedná o jeho družku, ale len o bývalú priateľku a nie je otcom uvedeného dieťaťa. Pre posúdenie jeho žiadosti bolo podľa odporcu potrebné vychádzať aj z toho, že navrhovateľ sa na území SR zdržiaval bez povolenia od februára 2004, pričom o azyl požiadal až 11.9.2007. Podľa odporcu navrhovateľ takto podstatným spôsobom spochybnil vierohodnosť svojej žiadosti o azyl.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody

pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a navrhovateľovi azyl neudelil, nepochybil, a krajský súdu dôvodne považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu až po 4 rokoch od údajného konfliktu s neznámymi mužmi, ktorí ho fyzicky atakovali vyhrážali sa mu, ak nezaplatí ďalšiu splátku pre otca zavraždeného muža, z ktorého údajne pramenia jeho obavy a strach z návratu do krajiny pôvodu a keďže navrhovateľ sa odvoláva na okolnosti, ktoré nenastali v dobe bezprostredne predchádzajúcej podanej žiadosti, nebolo podľa odvolacieho súdu objektívne možné na takýto dôvod prihliadnuť. Bez povšimnutia nemohla zaostať ani odporcom rozpoznaná a v rozhodnutí náležitým spôsobom interpretovaná nedôveryhodnosť osoby navrhovateľa z ktorej pri posudzovaní žiadosti odporca správne vychádzal. Na správnosť záverov odporcu o nedôveryhodnosti navrhovateľa odvolací súd v podrobnostiach odkazuje, pričom nad rámec vyššie úvahy odporcu k veci udáva, že konanie o azyl je osobitě najmä tým, že žiadateľ je spravidla v dôkaznej núdzi, nie je schopný podprieť svoje vyhlásenia dokladmi alebo inými dôkazmi, preto posúdenie dôveryhodnosti príbehu, ktorý predostiera odporcovi závisí predovšetkým od posúdenia dôveryhodnosti jeho osoby, ktorú si odporca o navrhovateľovi vytvára v priebehu celého administratívneho konania.

Dôveryhodnosť osoby žiadateľa odporca posudzuje vzhľadom na nedostatok listinných dokladov a dokumentov, ktorými by preukázal svoju totožnosť, resp. ktorými by preukázal pravdivosť svojich tvrdení o prenasledovaní v krajine pôvodu v nadväznosti na celkové správanie navrhovateľa v priebehu administratívneho konania. Na preukázanie pravdivosti tvrdení musí záležať predovšetkým žiadateľovi o azyl, preto jeho vyhlásenia musia byť ucelené a rozumné, nesmú protirečiť všeobecne známym faktom o krajine pôvodu a svojim konaním nesmie zadávať dôvod na spochybňovanie dôveryhodnosti svojej osoby.

Posudzovanie dôveryhodnosti žiadateľa o udelenie azylu je výsledkom celkového hodnotiaceho procesu a úvah odporcu o osobnosti žiadateľa s prihliadnutím k miere reálnosti, resp. vierohodnosti ním tvrdených dôvodov odchodu z krajiny pôvodu v konfrontácii so všeobecne známymi informáciami o krajine pôvodu. Rozhodujúcimi pre záver o nedôveryhodnosti žiadateľa nemôžu byť len niektoré nepatrné nezrovnalosti alebo len omylom vysvetlené nejasnosti v tvrdeniach žiadateľa, ale zásadné rozpory vo výpovediach, ktoré správny orgán rozpozná.

Z administratívneho spisu odporcu vyplýva, že rozpory vo výpovediach navrhovateľa nebolo možné považovať za nepatrné, či zanedbateľné, napokon navrhovateľ sám priznal účelovosť zmeny údajov týkajúcich sa osobných pomerov (pôvodne žiadal o azyl pod menom A. Š., nar. X., tvrdil, že je otcom maloletého A. V., nar. X. a že s jeho matkou žije v spoločnej domácnosti, neskôr tvrdil, že A. V. je jeho bývalá priateľka a nie je otcom jej syna).

Nedôveryhodnosť tvrdení navrhovateľa pre ich rozpornosť, objektívne znemožnila odporcovi zistiť u navrhovateľa nielen podmienky pre udelenie azylu, ale aj podmienky pre udelenie doplnkovej ochrany.

Nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa účinnej ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa o údajných atakoch zo strany neznámych mužov, ako reakcia na vraždu A. L., by boli pravdivé, neboli odvolacie námietky navrhovateľa dôvodné, pretože navrhovateľ nepreukázal, že verejná moc v krajine pôvodu ako celok mu odoprela poskytnúť ochranu pred prípadnými útokmi (vydieranie, fyzické útoky).

Podľa odvolacieho súdu záver odporcu o tom, že navrhovateľ nenaplnil podmienky pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle je vecne správny a krajský súd nepochybil, keď jeho rozhodnutie potvrdil, pretože jeho údajné konflikty a problémy s neznámymi mužmi, nebolo možné pričítať verejnej moci v krajine pôvodu, na ktorú sa podľa vlastného vyjadrenia so žiadosťou o poskytnutie ochrany ani neobrátil.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrany, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Odvolací súd k záveru, že odporca aj v tej časti rozhodnutia, ktorou rozhodol o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia na Ukrajinu podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov náležite zistil skutkový stav a správne naň aplikoval citované ustanovenia zákona o azyle. Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach na tento správny záver odkazuje. Je potrebné tiež zdôrazniť, že existenciu prekážky vyhostenia podľa osobitného predpisu posudzoval odporca správne nie k dobe, kedy navrhovateľ krajinu

opustil, ale k dobe svojho rozhodnutia a v postupe odporcu a jeho záveroch nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil.

K odvolacej námietke navrhovateľa, podľa ktorej krajský súd rozhodol predčasne a neumožnil mu riadne sa obhajovať, nakoľko sa pojednávalo bez tlmočníka a obsahu pojednávania neporozumel, odvolací súd považuje za dôležité zdôrazniť, že krajský súd výzvuu na vyjadrenie súhlasu s prejednaním veci a rozhodnutím bez nariadenia pojednávania, (ktorá obsahovala aj výzvu, aby v prípade, že na ústnom pojednávaní trvá, aby oznámil ktorý je jeho materinský jazyk, ktorému inému úradnému jazyku rozumie), doručoval navrhovateľovi na adresu (bytom u N. M., S.), ktorú navrhovateľ uviedol v opravnom prostriedku a ktorú potvrdila dňa 22.5.2008 aj pracovníčka Migračného úradu MV SR.

Predmetnú výzvu bolo potrebné považovať za doručení dňa 1.2.2008 uložením , i keď sa adresát o uložení nedozvedel (§ 46 ods. 2 OSP) a keďže navrhovateľ v stanovenej lehote ani do dňa rozhodnutia na výzvu nereagoval, platí zákonná domnienka, že proti takému postupu nemá námietky. Krajský súd preto nepochybil, keď rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania podľa § 250f OSP. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že navrhovateľ sa do PT R. vrátil až dňa 3.4.2008, na adresu ktorú mu správne krajský súd rozsudok zo dňa 2.4.2008 doručoval.

V postupe krajského súdu preto odvolací súd nevidel také pochybenie, ktoré by malo za následok namietanú nezákonnosť rozhodnutia, pretože takýto postup je v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami OSP, na viac z opravného prostriedku navrhovateľa nevyplývalo, že by navrhovateľ navrhoval vykonanie dôkazov, ktoré by mali vplyv na zistenie skutkového stavu veci odporcom (navrhovateľ totiž nenavrhoval vykonanie žiadnych dôkazov), pričom odvolací súd dáva do pozornosti ustanovenie § 250i OSP, z ktorého vyplýva, že pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ teda krajský súd vychádzal zo skutkového stavu veci, ktorý tu bol v čase vydania rozhodnutia a dospel k záveru, že rozhodnutie odporcu o neudelení azylu, doplnkovej ochrany a rozhodnutí o tom, že u navrhovateľa neexistuje

prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona boli za zákonné, nepochybil.

Odvolací súd na základe vyššie uvedeného rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 22. septembra 2009

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová